

zato so tudi kupili nekaj vencev.

Ni minilo pol ure in voz je bil prazen.

Janž od samega začudenja ni mogel izpregovoriti besede, tudi Hrga je bil ves iz sebe.

»Že dvajset let prodajam luk, a kaj takega se mi še ni pripetilo,« je dejal. »Delavec je res boljši ko mestna gospoda.«

Obrnil je voz in ga zapeljal pred prvo gostilno:

»Po tako dobri kupčiji si ga že lahko privoščiva pol litra!« se je smehljaj in ves srečen vstopil.

Janž je pojedel žemljo, potem pa odšel, da si ogleda bližnjo okolico. Dolgo je hodil gor in dol po ulicah, naposled pa se je ustavil pred veliko kolarsko delavnico, kjer je delalo šest ali sedem delavcev. Ta je žagal, oni strugal, ta delal toporišča, oni hrbtišče velikega kole-

sa. Janž je že od nekdaj ljubil kolarsko obrt, kadarkoli je mogel, je doma v Brezovcih odšel k staremu kolarju in mu pomagal pri delu, marsikaj pa je znal že sam narediti. Že leta in leta je gojil na tihem vročo željo: naučiti se kolarstva in postati samostojen kolar. Zdaj, ko je strmel v prostorno delavnico, kakršne še ni videl, je bil ves omamljen od te svoje velike, silne želje. V tem je zagledal v ozadju delavnice čudovite stroje in pri enem izmed njih je stal delavec, ki je pripomogel, da sta z očetom tako hitro prodala luk.

Zdaj je postalo Janžu vse jasno:

Ne! On ne bo Lajhov gostač, marveč kolar! Kolar, ki bo delal vozove, tako cenene vozove, da si bo enega lahko kupil tisti gostač, ki bo namesto njega v Lajhovi koči!

(Dalje prihodnjič.)

NESLANA JUHA

Več imenitnih kuharjev in kuharic se zbralo je krog lonca ter sklenilo, da tako juho bodo skuhalo, ki bo za samo ljubo zdravje, v kateri bo samo dišavje, okusno že tako, da zmanjkalo bo žlic. Pa so začeli krog lonca se vrteti. Ta vrgel v krop je peteršiljčka malo, ta majarončka, tretji pa korenčka, in brihtna gospodična Lenčka čebulce, česna strok in pa drobnjaka. Ščepec žafrana, paprike in popra in za spoznanje kopra še dodalo je nekaj pridnih rok, da vsaka imela svojo bi zaslugo. In zadišalo vse je na okrog. Ko pa nekdo je juho hotel osoliti, zagnali vanj so se kot eden, vsi srditi, češ da po soli bi samo jih vilo, ker je samo za glavo, ne za drugo.

Tilen Epich